

Τα ψέματα

Του **ΑΛΕΞΗ ΠΑΠΑΧΕΛΑ**

Εχουμε συνηθίσει στον κυνισμό και στο ψέμα σε σημείο που τίποτα πλέον δεν μας κάνει εντύπωση. Ακούω διάφορους γύρω μου να σχολιάζουν «έλα μωρέ, ο ΣΥΡΙΖΑ έτσι τα λέει όλα αυτά, δεν πρόκειται να τα κάνει, είμαι απολύτως βέβαιος. Θα κάνει την κωλοτούμπα». Για να είμαστε ειλικρινείς δεν είναι μόνο απλοί πολίτες που τα λένε αυτά. Στελέχη της αξιωματικής αντιπολίτευσης διαβεβαιώνουν εκπροσώπους της καθεστηκυίας (ο Θεός να την κάνει...) τάξης ότι δεν θα πρέπει να ανησυχούν για όσα υπάρχουν στο πρόγραμμα του κόμματος, γιατί δεν δεσμεύει κανέναν... Το ίδιο βεβαίως συνέβη και με την προηγούμενη αξιωματική αντιπολίτευση και την προπροηγούμενη. Αλλά υπόσχονταν, άλλα έγραφαν στα προγράμματά τους και άλλα έκαναν.

Αυτή είναι μια μεγάλη παθογένεια, μια πραγματική αρρώστια της πολιτικής μας ζωής. Σε μια κανονική χώρα οι πολίτες θα μαύριζαν όποιον τολμάει να υπονοήσει ότι αυτά που λέει δημοσίως κατά την προεκλογική περίοδο είναι στην ουσία καθρεφτάκια για τους ιθαγενείς. Εμείς είμαστε οι ιθαγενείς, για μας είναι τα καθρεφτάκια, όχι για κάποια ειδική ομάδα καθυστερημένων ψηφοφόρων. Και το ανεχθήκαμε στο παρελθόν, το ανεχόμαστε τώρα. Πρόκειται για μια υπέροχη παράδοση λαϊκισμού, που ξεκίνησε με τις «μαγκιές» του Ανδρέα Παπανδρέου. Θυμάστε εκείνες τις βάσεις που έφευγαν για να μείνουν; Αποθεώσαμε τον Ανδρέα ως μαέστρο της πολιτικής, επειδή κορόιδεψε τον λαό υποσχόμενος ότι οι βάσεις θα φύγουν και μετά τον ξανακορόιδεψε γιατί τις κράτησε. Νομιμοποιήσαμε το ψέμα και δεχθήκαμε την υποκρισία σαν μια θεμιτή τεχνική για τους πολιτικούς μας ηγέτες. Αυτή η παράδοση συνεχίζεται μέχρι τις μέρες μας, παρά την κρίση. Οι πολιτικοί λένε παρόλες για το κοινό, αλλά ταυτόχρονα κλείνουν το μάτι στο ψυλλιασμένο, «νοήμον» κοινό υπονοώντας ότι δεν θα κάνουν τίποτα απ' όλα αυτά.

Το χειρότερο; Οι πολιτικοί μας αποφάσισαν ότι με την ίδια ευκολία που μπορεί να λένε ψέματα σε εμάς μπορούν να το κάνουν και στους έξω, δανειστές και εταιρους. Υπέγραφαν, για παράδειγμα, ένα Μνημόνιο με δεκάδες μεταρρυθμίσεις και δεσμεύονταν να το υλοποιήσουν σε X μήνες. Μετά άρχιζαν τα κόλπα, ψηφίζονταν οι σχετικοί νόμοι, αλλά δεν εκδίδονταν οι εγκύκλιοι ή καμιά φορά ακυρωνόταν και ο ίδιος ο νόμος. Όταν έφταναν στο παρά πέντε για να πάρουμε κάποια δόση άρχιζαν τα παραμύθια του κακού μαθητή: «δεν είμαι έτοιμος, δεν έχει την ικανότητα η κρατική μηχανή να ολοκληρώσει όσα υποσχεθήκαμε», κ.λπ., κ.λπ. Οι έξω δεν μπορούσαν να καταλάβουν γιατί υπεύθυνοι πολιτικοί υπέγραψαν μία συμφωνία και δεσμεύθηκαν σε κάτι, εφόσον ήξεραν ότι δεν μπορούσαν να το υλοποιήσουν. Έτσι χάσαμε την αξιοπιστία μας σταδιακά και φτάσαμε στο σημείο να μη θέλει κανείς να ακούσει δικαιολογίες για την αδυναμία τήρησης των υποσχημένων. Την πλήρωσαν εκείνοι που δεν μπορούσαν να προστατευθούν με νυχτερινές τροπολογίες και πονηρές εγκυκλίους, που μόνο κάποιος πολύ... μπασμένος στα πράγματα καταλαβαίνει σε τι αναφέρονται, οι πολίτες που υπερφορολογήθηκαν σε σημείο εξόντωσης.

Είναι καιρός να ωριμάσουμε εμείς ως πολίτες, και τα μέσα ενημέρωσης. Να πιέζουμε τους πολιτικούς μας για αλήθειες και να μην εξοστρακίζουμε εκείνους που τολμούν να τις εκστομίσουν έγκαιρα. Το κάναμε πολλές φορές στο παρελθόν με τους Γιαννίτσηδες, τους Μάνους, τους Παπαδόπουλους και το πληρώσαμε ακριβά. Αν επιλέξουμε να ακούμε μόνο τη ρητορεία που μας χαϊδεύει τα αυτιά, γνωρίζοντας πόσο ψεύτικη και εφήμερη είναι, η ευθύνη θα είναι και δική μας. Οσο δεν θέλουμε να ακούμε αλήθειες και προσφεύγουμε στην εγνωσμένη πλάνη, γιατί την θεωρούμε βάλσαμο, τόσο θα σκάβουμε τον λάκκο μας.